

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja 5. dan vsakega mesca in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Iz spodnještajerskega čebelarskega društva. — I. N. Babnik: Čebelarjevo leto. November. — M. Humeč: Med pitanec. — J. Šinko: Zbirka narodnega čebelarskega blaga. — Anton Janša, slavni kranjski čebelar. (Dalje.) — Dopisi. — Raznosterosti. — Bukovic: Poročilo o odborovih sejah. — Mala naznanila.

Iz spodnještajerskega čebelarskega društva.

Podružnica za Ormoški okraj ima svoj občni zbor v nedeljo dne 25. novembra ob dveh popoldne v 4. razredu ormoške okoliške šole z običajnim vsposedom.

Odbor.

—x—

Čebelarjevo leto.

November.

I. N. Babnik.

V topli gruči bdé sedaj čebele
in snivajo o rožcah, ki zopet bodo cvele.

V tem mescu občutimo že mraz. Solnce ima sedaj že tako malo moči, da preneha skoraj vse rastlinsko življenje. Temperatura je zjutraj in zvečer nizka; toplomer nam kaže nekaj stopinj nad, pa tudi že pod ničlo. Zelo neprijetno je na prostem. Livade so kakor osmojene, gola drevesa v prej zelenem logu in od mrzlega vetra po zemlji šumeče listje — vse to nas

spominja na mežavi konec, in po pravici imamo ta čas za najžalostnejši celega leta. Že prvi dan listopada polagamo na grobe dragih umrlih vence iz kri-zantem — to so zadnji v cvetkah izraženi pozdravi. Ko pa se malo pozneje iz oblakov vsiplje sneg, se strdi voda v potokih, se svetijo po drevju in strehah, posutih s snegom, milijarde zvezdic v bliščečih solnčnih žarkih, in gleda krasno večerno nebo z nebrot očesec na počivajočo dobrovo, tedaj se nam zdi narava veličastna in sijajna, da bi tekmovala s čarom vigradi. S kako uteho mora napolniti tudi neprijetni letni čas tiste, ki jih tare peza starosti, in katerim sta postava smrtnosti in slabeče telo prinesli mrzlo zimo življenja! Hitro minejo megleni in turobni dnevi, katerim sledi mirna zima, v koji otrpnejo vse strasti, kakor voda v potokih, in v nemirne glave pride s snegom let mir in prevdarnost. Vsaki zimi sledi pomlad z očarujočo milino, tako se smeji tudi njim lepše pomlad, v kateri cvetlice ne venejo in solnce ne zaide nikdar . . .

S koncem oktobra moramo imeti čebele popolnoma zazimljene. Škodovalo bi, nadlegovati čebele še novembra, ker so se stisnile v toplo gručo in morajo imeti popoln zimski mir. Marsikateri začetnik bo stikal tudi novembra okoli svojih čebel, gledal v panji in jih vznemirjal. Seveda ne smemo pustiti čebel v nemar; revidirajmo jih večkrat, to pa le zunaj čebelnjaka, ker praktični čebelar že z izletnice razvidi, česar jim primanjkuje. Če je čebelar svoje ljubljenske dobro vzimil in pustil, oziroma dodal zadostne hrane, jih preskrbel z dobrimi, zdravimi, mladimi maticami, ne bo imel do marca nobenega posla. Oni pa, ki je vse delo v čebelnjaku opravil površno, bil skop, da jim je raje odvzel kakor dodal medu, si je nakopal s tem dokaj neprijetnosti, in bodo njegova ljudstva spomladi gotovo decimirana.

Oktober je imel polovico lepih, solnčnih, skoraj vročih dni, druga polovica je bila mrzla in goste, raztrgane megle so se vlačile po vlažni zemlji. V noči na 27. oktober nas je iznenadil sneg, ki je pa pri nas izginil še tisti dan. Zima nam je s tem pokazala svojo ostrost in nas hotela opozoriti na poznejšo kruto vlado. Pa ne bojimo se je, saj je mrzla zima boljša za prezimovanje čebel, kakor gorka. Čebele sedijo v mrazu mirno in ne porabijo toliko medu, kakor pri večkratnih izletih.

Omenil sem v zadnji številki, da je bil letošnji čebelarški uspeh povesod ničeven. Iz vsih evropskih držav se sliši le jadikovanje. V nekaterih krajih je bila res dobra letina, pridelalo se je precej medu, kar je pa le krajevnega pomena, ker nima ta malenkost za splošnost nikake veljave. Le mali del čebelarjev je imel srečo, dobiti medu za prodajo in svojo potrebo; večim so čebele nanosile le toliko, da bodo prezimile; pretežna večina je morala seči po sladkorju, če je hotela prezimiti svoja ljudstva. Ako se je o pravem času pitalo, da so mogle čebele deloma pokriti sladkor, se bodo ljudstva srečno ohranila do spomladi.

Med je letos izborne kakovosti in bo gotovo dražji, kakor druga leta. Barve je večina zlatorumene. Temnega medu iz ajdove paše letos ne bo, ali pa prav malo. Ajdov med imajo rade naše gospodinje za potice. Mi čebelarji ne bomo imeli, žal, spomladi ajdovega medu za pitanje čebel, ker tak med

našim čebelcam najboljše služi. Zlatorumeni med ima za privatno trgovino večjo veljavo in se dražje plačuje kakor temni, ki za prodajo v steklenicah sploh ni.

V čebelnjaku nimamo ta mesec nobenih posebnih opravil, zato pa tudi tisti, ki nimajo drugega delati, ne bodo držali rok križem. V prijazni sobici si bomo napravili načrt za bodoče vojskovanje. Pokvarjene panji bomo popravljali, satnike z novimi nadomestili, čistili med in topili vosek. Pred vsem bomo prebirali čebelarske liste, ki smo jih poleti le površno pregledali. Svetoval bi začetnikom in vsakemu mlademu čebelarju: ne vsega kupiti, kar se nam ponuja v čebelarskih listih. Oni, ki so bili preveč vneti za vsako novotarijo, so nabrali v kratkem času celo zbirko različnih panjev in mnogoštevilnih pritiklin. Ko je pa tak entuzijast sprevidel, da ni vse tako, kakor se mu je hvalilo, je vrgel pri prvem neuspehu puško v koruzo. Mislil je, da se mu bo med kar cedil iz novih in najnovejših panjev, pa zmotil se je revež, kakor smo se zmotili vsi z letošnjim čebelarstvom.

Bolje kakor listi nam služi dobra čebelarska knjiga, in tako smo letos vendar dobili. Knjiga „Popolni nauk o čebelarstvu“ je posebno važna. Ona obsega vse, kar mora vedeti čebelar, če hoče pravilno čebelariti. Druga knjiga „Razprava o rojenju čebel“ je dopolnitev prve in bode gotovo ugajala. Knjigi staneta okusno vezani 4 K, nevezani pa 3 K 20 h. Vsakdo naj si nabavi ti dve knjigi in ju priporoča svojim sosedom in prijateljem. „Dobra knjiga je zlata vredna“ pravi stara resnica. Sezite torej po teh knjigah in jih pazno prebirajte v dolgih zimskih večerih.

Z novim letom se prične 10. letnik našega lista. „Slovenski Čebelar“ se bo v ta namen spremenil in ta preosnova bo ugajala vsem članom našega društva. Dobil bo novo naslovno glavo in več stalnih, originalnih podob, katere bom morebiti popisal v decembrovem članku. S to preustrojo lista bomo storili zopet korak naprej. Pod spretnim vodstvom predsednika g. ravnatelja Pirca napreduje društvo, in smemo upati, da se v nekaj letih razvije v krepko in plodonosno organizacijo. Da se to uresniči, bodimo tolerantni in raje potrpitev kako neprijetnost, kakor da bi delali zgago in bi s tem škodovali društvu!

— x —

Med pitanec.

M. Humek.

Minulo čebelarsko leto se mora prištevati k zelo slabim. Od blizu in daleč se čujejo pritožbe glede slabe poletne, pa tudi jesenske paše. Redki so čebelarji, katerim so nanesele čebele toliko, da bodo mogli pričakovati z mirno vestjo prve pomladnje paše. Mnogo več je pač takih, ki so uže to jesen morali pokladati čebelam med ali sladkor. Kdor je svoje čebele „opital“ tako, da bode zaloga zadostovala do konca aprila, je storil najboljše. Žal, da je pa tudi precej takih čebelarjev, ki iz gole zanikrnosti vzimijo svoje čebele na premajhni zalogi medu, češ, bodo že spomladi pitali, če bode treba.

Marsikdo, ki čebelarji v naših kranjičih in čebel v jeseni ne tehta, ampak le površno na rokah presodi težo posameznih panjev, se včasih hudo zmoti glede množine medu, ki naj zadostuje za dolgo dobo 6—7 mescev.

Naj bode že tako ali tako, gotovo je samo to, da bo prihodnje pomlad precej čebelarjev, ki bodo primorani pitati svoje čebele. Tako spomladnje pitanje se mora vršiti največkrat nemudoma potem, ko se čebele pregledajo, in se opazi, da gre h koncu zaloga medu pri tem ali onem panju. Ker je pa dokazano, da sladkor nikakor ni za spomladnje pitanje, treba je medu, in sicer dobrega, zdravega pitanca v satju ali čistega. Takega medu si mora preskrbeti že sedaj vsak čebelar, ki količkaj slutí, da bode treba pitati spomladi. Neopustljivo je čakati z nabavo medu do dneva, ko bodeš prvič po dolgi zimi pregledoval čebele. Takrat, ko bi bil skrajni čas, da bi priskočil revnemu ljudstvu na pomoč, moraš šele stikati za pitancem, medtem ti pa umira lakote panj za panjem. Sedaj v jeseni se dobi pitanec gotovo laglje in tudi ceneje kot spomladi. Ravnotako imamo sedaj dovolj časa, da zvemo za zanesljivega čebelarja, od katerega naročimo med. Marsikdo si je nakopal gnilobo s tem, da je spomladi pokladal „garantiran pitanec“, ki ga je naročil v naglosti od kakega medarja. Oskrbite se torej s pitancem sedaj v jeseni ali vsaj pozimi in kupite ga, če le mogoče, od kakega znanega čebelarja! — Vsi tisti čebelarji pa, ki so tako srečni, da imajo dober pitanec naprodaj, naj to objavijo v „Slov. Čebelarju“. Kratko naznanilo (s ceno za kilogram) ne stane nič ali pa prav malo, koristi pa lahko jako mnogo.

Kakšen mora biti, ali pravzaprav kakšen ne sme biti pitanec, je znano vsakemu količkaj izkušenemu čebelarju. Pač pa se mnogokrat hudo opečejo čebelarji začetniki, ki verujejo vabljivim besedam raznih medarjev. Da se obvarujemo skoraj gotove, velike škode, vzemimo si za načelo, da ne bomo pokladali nikdar medu, ki je šel skoz roke kakega medarja. Ti pač po svojem zastarelem načinu pridobivajo med iz satovja, ne da bi pri tem poslu posebej pazili na pitanec. Naposled pa tudi niso vsega krivi sami. Skoraj gotovo se nahajajo med stotinami panjev, ki jih nakupijo v jeseni, taki z gnilobo. Ker pa medarji niso čebelarji strokovnjaki, in ker se ta bolezen v pozni jeseni na zunaj že težje opazi, se pomeša med od takih panjev nevede in nehotе med zdravega. Naposled je ves med okužen in za pitanje nesposoben. Ko bi bil vsak medar izkušen čebelar in bi za pitanje odbral med iz takih panjev, ki so se poprej strogo preiskali, bila bi kupčija s pitancem precej drugačna.

Od dobrega pitanca moramo zahtevati samo to, da je zdrav, t. j. da je iz zdravega panjů. Ker se pa zdrav in okužen med na zunaj prav nič ne ločita, je prodaja dobrega pitanca reč zaupanja in vesti. Ko bi čebelar prodajal pitanec od svojih čebel, o katerih ve, da so imele gnilobo, bi bila to naravnost hudobija, vredna najstrožje kazni. Prepričan sem pa, da takega ni med čebelarji, zato ponovim še enkrat: Kupujte pitanec od čebelarjev, in kupujte ga o pravem času!

Zbirka narodnega čebelarskega blaga.

J. Šinko.

Hodil sem neko nedeljo leta 1875. s starim Središčanom po domačih livadah ob strugi Drave, pogovarjaje se ž njim o dogodkih iz starih časov. Povedal mi je marsikaj zanimivega. Ko pa prideva do nekoliko zvišenega prostora pesknatih tal blizo struge, postoji on, kazaje na tisti prostor, rekoč: Pred 30 leti sem imel tu uljak. Vsako leto so mi čebele tukaj lep denar vrgle, ker so imele rano v spomladi dobro pašo po jelšju in glogovcu, v bližini vodo in mirno zatišje, da jim spomladanski mrzli vetrovi, kakor tudi prah in ropot niso škodovali. Okoli leta 1845. je bilo v središkem okolišu še nad 40 uljakov. Da se je pa to število sedaj tako skrčilo, je vzrok tatvina ob ogrski meji. Danes ni več varno uljakov oddaljenih od doma staviti, ker nobena ključenica tatú več ne drži. Nekdaj pa so bila vrata uljaka s klinom zaprta, in nikdo se ni upal škode napraviti. Sedaj stojijo uljaki blizo hiš, da so nekoliko varni pred tatovi, a ne obnesejo se tako dobro kot nekdanj, ker čebele ljubijo mir.

Tudi stare lepe navade se pri nas opuščajo; staro čebelarstvo nič več ne velja, le vse novo je dobro, zato pojema čebeloreja. Nekdaj je imel vosek za sveče dobro ceno, kuhali smo med in medico doma in jo o praznikih in cerkvenih proščenjih točili. Zbirali so se o takih prilikah mladi in stari. Mladina je rajala, starci pa so pri sladki pijači imeli svoje domače pogovore. Bila je to prava ljudska veselica. Starček je utihnil in se globoko zamislil.

Vprašam starčka, ali so nekdanj njegovi predniki imeli tudi take koše, kot so sedanji iz slame pleteni. On reče, da ne. Nekdaj so čebelarji imeli koše iz vinike (divji trs) pletene, katere so od zunaj debelo z ilovko omazali. Le redkokje so imeli čebele v odrezanem duplu. Čudil sem se temu in nerazumljivo mi je, zakaj je bila vinika starcem za koše tako všeč, ko so imeli obilo slame za pletenje slamnatih košev. Slišal sem tudi, da kroži med starimi čebelarji mnogo bajk, da znajo coprati itd., pa vse to je njih tajnost in te nikomur ne ovadijo.

Prosil sem starčka, naj bi mi povedal, kako je on in njegovi predniki čebelarstvo gojil, na kaj da mora dober čebelar paziti, da škode ne trpi, da mu roji ne odletijo itd. Pa slabo sem pogodil — kratek posmeh mi je bil v odgovor. A odjenjal nisem, prosil sem ga, naj mi vsaj nekoliko pove, da bom imel tudi jaz pri čebelah srečo, in ga zagotovil, da to, kar mi pove, nikomur ne ovadim, šele tedaj mi je začel pripovedovati navadne stvari, in ko sem k vsemu pritrdil, bil je zgovornejši in povedal mi je svoje skrivnosti o čebelarstvu, kakor sledi:

Koš za čebele se mora pletti, kadar mesec gor bere; v tistega bodo rade nosile. Naši starci pripravili so v uljaku vinike, iz katere so proti polni luni koše delali.

Roja ali panjú ne kupi, ampak ga zamenjaj za pšenico, če hočeš z njim srečo imeti.

Čebel preveč ne hrani, da ne zrediš lenuha (hmanjula).

V spomladi, tisti dan, ko čebelar roje podrezava, mora ostati doma, drugače mu róji ob rojenju odletijo.

Ko vidi čebelar v spomladi prvega orača na njivi, naj ide tja, vzame od prve vrezane brazde nekaj zemlje, jo nese k uljaku in jo raztrosi. Kakor daleč je zemlja raztrošena, tako daleč bodo čebele pri rojenju letele.

Na cvetno nedeljo naj nese čebelar rozgo k blagoslovu in jo shrani v uljak. Ako hoče, da njegove čebele v jeseni na rop gredo, naj udari z rozgo dvakrat po panju. Na prvi udarec pridejo čebele iz panju, na drugi udarec pa lete v tisto stran ropat kamor jim z rozgo pokaže.

Na cvetno nedeljo nesi presmec (vejevje za blagoslovljenje) iz cerkve naravnost v uljak in daj vsakemu panju eno blagoslovljeno vejo. Ako tega ne storiš, bodo tvoje čebele spomladno cvetno pašo zanemarjale.

Če čebele rojijo, in si suktno slečeš ter pogledaš roj skoz rokav, ga čebelar nikdar ne dobi, odletel mu bo.

Vratič (tanacetum) ima pri čebelah posebno moč. V treh cerkvah blagoslovljen podeli čebelarju popolno moč nad čebelami. Stari A. v O. pustil je roj, in odletel mu je preko Drave na Hrvaško. Starec je bil šel za njim in zapovedal čebelam, da morajo za kazen nazaj do Drave in unkraj od Drave do uljaka lezti, le preko Drave leteti, kar so čebele tudi storile. Z vratičem še sedaj naši čebelarji koš močno odrgnejo, preden roj ogrnejo vanj.

Na dan sv. Gregorja (12. marca) nesi čebelar šibo v cerkev. Domov grede ne govori besede z nikomur in nesi šibo v uljak. Kolikorkrat boš s šibo po panju udaril, toliko rojev boš tisto leto od njega dobil.

Ko pade prvi sneg, naj vzame čebelar šako (pest) snega in ga da panju pred pilko, da tako čebele znajo, da je čas miru in zimskega spanja.

Na sveto noč o polnoči potrkaj na vsak panj z besedami: Kristus se rodi! Kdor tega ne stori, tistega čebele bojo najboljšo pašo zaspale.

Je na dan sv. Šolastike (10. januarja) lepo vreme, bodo dobri roji.

Na dan stolice sv. Petra (22. februarja) mora vsak čebelar v cerkev, tam naj v posodo blagoslovljene vode vzame in v uljaku z njo vsak koš poškopri. Tisto leto ga nobena njegova čebela ne bo pičila; če ga pa tuja piči, mu ne bo oteklo. (Ta bajka izvira gotovo iz pravljice o Kristusu in sv. Petru, ko sta se v čolnu vozila in je sv. Petra čebela pičila.)

Sv. Gregor odpre čebelam pašo, sv. Benedikt (21. marca) pa jih tira brat.

V jeseni dobljeni med, ako ga čebelar sam ne kuha, mora prodati medarju, kateri iz voska sveče za sv. maše vliva; potem ima čebelar srečo.

Tatu, kateri roje krade, noben spovednik odveze dati ne more.

Nakup, oziroma napravo košev, mora oskrbeti čebelar sam, ker čebele le v tistem košu rade delajo, katerega jim je gospodar sam izbral ali naredil.

Pilko na košu naj čebelar svojim čebelam sam izreže, ker čebele le v tisti koš nosijo, kateremu vhod je gospodar napravil.

Drugarje (drugce) daj na strani v uljaku. Daš ga v sredino med druge roje, se čebele zmotijo in odidejo k drugim čebelam in koš pustijo.

Zmetni (težki) roji v jeseni, trgajo čebelarjem žepe pozimi.

Te bajke povedal mi je starček čebelar, ko sem ga bil zagotovil, da jih nikomur ne povem. V spomin njemu pa jih otmem pozabljivosti, ker starček že spi nevzdramno spanje.

Naš narod ima o čebelah dokaj pregovorov, s katerimi označi delovanje in značaj ljudi. Tukaj nekateri: Skrbni gospodinji velja pregovor: Je skrbna ko čebela; zabavljajoči: Me pika ko čebela; jezni in čmerikavi: Je huda ko čebela; godrnjajoči: Brni ko čebela; delavni: Nabira kot čebela v cvetu. Lenemu gospodarju: Sedi pred hišo ko trot pred panjevo brado. Nepriljubljenemu človeku: Ljudje ga črtijo ko čebele med mašami trote. O materi mnogobrojne obitelji: So okoli nje ko čebele krog matice. O lenem udu pridne obitelji: Med delavnimi čebelami so tudi troti. Jeznemu: Je hud ko žalec. Prilizovalcu: Je sladek ko med. Je kdo slabe volje: Ustnice mu vise ko panju brada.

Snubi mladenič dekle, katero stanuje izvun domače vasi, nevoščljivi vaščani dvomijo o nje pridnosti, rekoč: Če je tam med, so tudi čebele, ki ga polizejo. Se omoži dekle na lepo posestvo, velè: Se je usedla, ko matica v koš.

Bogata nevesta ima mnogo snubačev, kar znači: Kjer po medu diši, tja čebela tišči.

Mlado dekle z mnogimi snubači je navadno predmet nevoščljivosti, naj ima še take vrline: Dokler lipa cvete, ne manjka jej čebel.

Pred ženitvijo se v hramu in okoli čisti. Ženinu pravijo pri tem delu: V umazan koš čebela (nevesta) ne gre.

O zakonskih, katera sta imela pred zakonom dolgo znanje, v zakonu pa v nemiru živita, pravijo: Med sta polizala, sedaj pa v koš ričeta (bršeta). Ako v društvu koga napadajo, veli tisti: Padli so na mè ko čebele na med. Ples znači rek: Vršenijo ko čebele krog koša.

Peciva o praznikih se mladina veseli, ker: O Božiču se čebele v naše potice usedejo.

Živini: Se pase ko čebela v medu.

Ima ženin voliti med dvema deklicama, voli navadno premožnejšo z rekom: Medica je dobra, pa med je še boljši.

Končno še nekaj o kuhanju in izjemanju (tretju) medù.

V prejšnih časih so čebelarstvo gojili in med kuhali navadno le starci, preslabi za težka dela. Oni so imeli za kuhanje vse priprave. Hodili so na dom mlajših čebelarjev kuhat medu ter bili ponosni, če jih je kdo k temu delu prosil. Mislili so to opravilo kot nekako skrivnost in so tisto najraje neopazovani izvrševali sami. Dobroto (moč) pijače so merili s svežim kurjim jajcem, ki so je djali med tekočino in po njega plavanju (plitveje ali globlje) sodili dobroto pijače. V platno so vezali tudi divje rastoči hmelj in ga dali, ko se je kahal med, v kotel, da se bo pijača penila. Tako kuhano medico so potem prihodnje leto o praznikih na svojem domu točili.

Ko so med izžmikali, nalili so na novo vode na izžeto satovje, to kuhali in odcedili ter dali v posode — bila je le stadka kuhana voda, ki so jo tudi medica imenovali.

Deca smo že željno čakali jesenskih kvatrov, ker kvatrni teden so čebelarji trli roje. Pazili smo dobro, kdaj da začnejo izjemati med. Vsak je imel v roki velik kos kruha, ki je bil na sredi izdolben, in ko smo slišali veseli glas čebelarja: „Deca nesite kruh sem“, smo tekli k uljaku.

Na kruh je dal čebelar vsakemu velik kos sedanjika (novega medenega satovja), in slastno smo ga s kruhom použili. Ko je pa doma skuhal med, je bilo zopet veselje za nas. V njega dvoru bilo nas je od blizu in daleč, kjer smo čakali konec kuhanja. V hramu pekli so beli kruh, ga delili med deco, in čebelar je prinesel v vrčih medice. Usedli smo se v vrsto, in vrč je šel iz roke v roko. Ko pa je bil prazen, napolnil ga je čebelar zopet z medico. Bil je za nas vesel, nepozabljiv praznik. Pa te, kakor marsikatero druge lepe narodne navade, so se pozabile, in danes se pri izjemanju medu otrokom mesto strdi od ust sline cede.

— x —

Anton Janša

slavni kranjski čebelar.

(Dalje.)

Kako so se čislali Janševi zapisani čebelarski nauki, razvidno je iz tega, da so jih umni možje po dvakrat, trikrat in po štirikrat na novo pretiskovali, prelagali na druge jezike ter dajali naglo med ljudi, in to ne samo po višjem povelji, nego i sami ob sebi.

Uže drugo — prav za prav pa prvo leto 1774 po Janševi smrti izdali so na Dunaji nov natisk prvega njegovega spisa, t. j. „Razprava o čebelnih rojih“, v izvirnem jeziku. Ta izdava ni bila prva, kakor misli po krivem Wurzbach, nego druga. Prvi je letnica 1771, kar smo uže slišali. To izdavo ima še dvorska knjižnica, druge (dunajske) in tretje¹ (graške) pa ne.

Dve leti po Janševi smrti (1775, tedaj istega leta, ko je izšla na Dunaji Münzbergova [posmrtna] izdaja druge knjige Janševe o čebelarstvu sploh) pretiskana je bila v Gradcu (*Grätz, bei Widmanstätter' Erben*), znana njegova knjižica z izvirnim napisom: *Abhandlung vom Schwärmen der Bienen* na novo in se nahaja ondi v joanejski knjižnici pod znakom: 7923. V vseučilišni knjižnici dunajski in v javni knjižnici ljubljanski nimajo nijednega (nemškega) izvoda ni prve ni druge knjige Janševe. Leta 1777 izšla je v Pragi druga nemška izdava druge Janševe knjige (*Prag, im Karolin 1777*; m. 8°, 204 str.) Po Linhartovem poročilu l. 1791 izšla je bila pred to dobo poslednja nemška izdava druge Janševe knjige l. 1790 na Dunaji pri pl. Kurzbecku, in sicer (kar nam je Linhart v svojem poročilu zamočal) po tiskarji samem samo pretiskana (z Münzbergovim predvestjem): *Auf vieles Verlangen neu aufgelegt*. Te izdaje mi ni bilo nikakor moči o pravem času v roke dobiti. Jeden izvod hrani muzejska knjižnica pražka, kar sem pa žalibog prepozno zvedel. pod

¹ To je tretje izmed znanih izdaj.

znakom: 25. K. 74.; nemške praške izdaje l. 1777 pa nima ni muzejska, niti vseučilišna knjižnica praška.

Z nemškimi izdavamimi ni se pa mogel okoristiti slovenski narod. Da bi bilo tedaj i slovensko ljudstvo kolikor toliko na dobičku po svojem učenem čebelarji, ki so ga preslavljali po vsem cesarstvu, poslovenil in pomnožil je sloveči kranjski čebelar Peter Paul Glavár¹ Janšev prvi spis (*Abhandlung vom Schwärmen der Bienen*), a ne drugega (o čebelarstvu sploh), kakor veli Wurzbach. Glavárjeve knjige tudi z nepravilno bohoričico pisani napis slove:

„Pogovor od Zhebelnih Rojou fkusi

A. Jansha, zhebelniga Dunajskiga Vuzhenika V' nemškim jefiku popiffan, na Kranfku preloffen inu pogmiran fkusi vifoku vuredniga, Zhaftitliviga, Vuzheniga Duhouniga Petra Pavla Glavarja, nekadajnega Commende S. Petra fajmafhtra, Sedajnega Landsprehfke Gofpoške laftniga gospuda. V tem Leitu 1776.“²

V predgovoru veli prelagatelj, da je bil „A. Janscha“ (*sic!*) Kranjec pri „Radolce“ na Gorenjskem rojen, dalje da so prišle njegove nemške, po deželi razdeljene bukvice o čebelnih rojih tudi na Kranjsko. Ker pa v naši deželi nemštvo na kmetih ni navadno ter nemške bukvice malokateremu služijo, preložil je, naprošen po nekaterih možeh izmed prostega ljudstva, „našega kranjskega čebelarja“ na slovenski — ali kakor pravi po tedanji šegi — na „kranjski jezik“ ter dodal nekoliko tudi iz svoje dolgoletne skušnje.

Ta prelog ali prevod pa ni ugledal belega dne, nego je ostal v rokopisu, ki ga je dobil v roke pokojni ljubljanski profesor Rechfeld, popisujoč Glavárjevo življenje v „Mittheilungen des histor. Vereines in Krain“, 1848. (Glej ondi stran 41.) Rechfeld ni povedal, od koga je dobil ta spomina vredni rokopis in komu ga je izročil potem.

Pač pa je devetnajsto leto po Janševi smrti poslovenil štajerski župnik in čebelar J. Goličnik drugo njegovo knjigo po „Kumerdejevi izdaji“ ter jo tudi spravil na dan z nekaterimi opomnjami in s sledečim naslovom, natisnenim tukaj nalašč z izvirno nedosledno, pokvarjeno bohoričico in s tedanjo preprosto slovenščino (kranjščino):

„Antona Janshaja³

Zefarskiga Zhebellarja Popolnoma podvuzhenje sa vse Zhebellarje. Na kaj sa eno vifho taisti od svojeh Zhebell bres tega, da bi nje podirali, al' pa morili 1. en bogatejfi Dobizhek, koker dofehmalu lohku fadobijo. 2. Vender vse Zhebelle per fhiulejnji, inu dobri Mozhy ohranijo. 3. Ufsakateri Pain Zhebelle da fvoje fmrti lohku uzhivajo inu fhe fvojim Erbam fapustijo. Na mnogo Profhnjo is Nemškiga na Kraynsku preftaulenu, inu s' nekaterim Pomerkvajujam pogmiranu. Od Joannesa Golitschnika, fajmofhtra v' Grishi na Stajerfkim. V Zelli utifsnenu in fe najde per Fr. Joh. Jenko 1792.“ m. 8°,

¹ Rojen l. 1721 v Komendi (sv. Petra) na Kranjskem, umrl ondi 24. januarija 1784.

² Ta napis nam kaže, da ga ni napisal Glavár. Pa ni daljše vsebine ni pisal s svojo roko.

³ Štajerski Slovenci vsaj vsi ne sklanjajo tako kakor kranjski (po domače): Janša. Janša-ta, Janša-tu i. t. d., nego: Janša, Janša-ja, Janša-ju i. t. d.

200 str. (§§ 1—197), s sedmimi razkaznicami, ki so povsem jednake onim v Münzbergovi nemški izdaji, celo napisi na njih ostali so izvorni (nemški).

Tudi ta knjiga je zdaj redka. Jediní izvod, ki sem ga po prijateljskem posredovanji dobil v roko in rabil pri tem popisu, nahaja se v javni knjižnici ljubljanski pod znakom: II. C. 10 295. e. 24.

V predgovoru se čita, da je bil Anton „Janfha“ Kranjec, in sicer z gorenjske strani, da je na cesarsko povelje imel v dunajskem mestu za vse čebelarje očitno šolo, kar je pa z besedo učil in v dejanji izkazal, da je po Blaži Kumerdeji, tedanjem (l. 1792) kresijskem komisarji celjskem, v nemškem jeziku na svetlobo dal, — kedaj, ni povedano — on (Goličnik) pa . . . poslovenil, ali kakor veli: „na kranjski jezik preobrnil“.

Po teh in po Linhartovih besedah sodil je Šafařík (Čop?), da A. Janša baje (*wohl*) ni znal pisati vse žive dni, a J. Jonke je rekel (v svojem „Kranjskem Čebelarčku“ l. 1836) kar na ravnost: „Ker sam ni znal pisati (tega pa Goličnik ne pravi), je dal svoj čebelarski uk na svetlobo po Blaži Kumerdeji, celjskem kresijskem komisarji.“²

Dognano je zdaj, da je znal naš prebrisani rojak pisati vsaj uže pred l. 1771, predno je začel spisavati prvo knjižico, vsekako pa pred l. 1773; kajti po veljavni naslednikovi svedočbi spisal je A. Janša vso drugo knjigo še pred smrtjo († 1773) sam, tako tudi narisal sam vse one izvrstno narisane razkaznice, ki krasijo isto posmrtno knjigo prve izdaje dunajske l. 1775, pa tudi Goličnikov prevod. Lične razkaznice (ali bakroreze) dobil je Goličnik brez dvojbe z Dunaja po Kumerdejevem posredovanji. Verjetno je tudi, „da je Goličnik spisal knjigo po nagibovanji Kumerdejevem“ (kar mi je priobčil ljubljanski gosp. prof. Josip Marn iz svojih zasebnih zapisnikov).

Po vsem tem sodim, da je Bl. Kumerdej oskrbel jedno in to prikrajšano nemško izdajo Janševe druge knjige po prvi izdaji dunajski med l. 1775 in 1792, a po nekaki zmoti zamenjal jo je Šafařík (Čop?) s prvo izdajo dunajsko, ki je brez dvojbe ni videl,³ kakor ni jaz izdaje Kumerdejeve nisem videl ter sem zaman popraševal po njej — bodi si sam, bodi si po prijateljih — v vseh javnih knjižnicah na Dunaji, v Gradci in v Ljubljani, niti letnice jej nisem mogel zvedeti, tako ni tega ne, je li bilo izdateljevo ime (s pridevkom vred) v njej natisneno ali ne.

Lahko bi se ugibalo, da je Kumerdejeva izdaja morebiti zbog prevelike potrebe izšla tudi uže l. 1775 (po Münzbergovi) in da je tako nastala omenjena zmota; ali ugibanje ni izvestnost in s tem se vendar ne bi dokazalo, da je bila Kumerdejeva izdaja prva in da Ant. Janša ni znal pisati.

Ako pomislim, da je bil Kumerdej okoli l. 1791 uže kresijski komisar v Celji in da je spadalo čebelarstvo v njegovo področje, dozdeva se mi, da je on baš poslednjo dunajsko izdavo leta 1790 (katero omenja Linhart)

¹ Po Goličniku »skuz«.

² Blaž Kumerdej, isti, ki je pomagal Japlju sv. pismo sloveniti, ni bil duhovnik, nego v državni službi. (Primeri *Wurzbach*: Biographisches Lexikon, XIII. 370.)

³ Sicer bi bil tudi videl, da je na prvem (naslovnem) listu natisneno: »Herausgegeben . . . von Jos. Münzberg«.

nekoliko predelal in prikrajšal za štajersko deželo, poslovenil pa da jo je na to Goličnik. Če je pa hotel Goličnik z onimi nejasnimi besedami (brez letnice) reči, da je bila Kumerdejeva izdaja prva, jako se je varal. Goličnikov prevod se po vsebini sklada malo da ne povse s prvo dunajsko izdajo do (vštetega) § 197, kajti Goličnikove opomnje so tiskane posebej po spodnjem robu; loči se pa od nje po tem, da sta izpuščena poslednja dva odstavka, namreč XIX.¹ in XX.,² t. j. zadnjih 17 §§ (198—214), tako da je v Goličnikovem prevodu poslednji § 197, a namesto izpuščenih paragrafov čitaš dalje: „Oppominek“,³ za tem pa Goličnikov dodatek: „Perstabik od Prestavlavza“, ki sega do konca.

V opominku opomina izdatelj čebelarja, da, če se bode pri „opravku“ svojih čebel ravnal po letih „bukuvcah“, in ne bode več rojev žveplal,⁴ da mu prinese „vsakter močni roj“ v dveh letih „trugo“ (panj) medu itd. (kakor se čita tukaj pod 2. in 3. v priobčenem naslovu, v knjigi pa tudi še v predgovoru). Izdatelj nato vse tri točke dokazuje ter poučuje čebelarja, kako mu je ravnati, da se uresniči vse to.

Omenjeni dodatek Goličnikov ima v sebi štiri „sprutgovore“,⁵ in toliko „odgovorov“.

Prezamudno bi bilo, da hočem tu naštevati na drobno, čemu se vse prigovarja, t. j. kaj se vse ugovarja in kaj se na vse to odgovarja, kako se nevednost po Janševih naukih poučuje in zatirajo krive misli; samo toliko naj vzamem še v misel, kako se v poslednjem odgovoru čebelarjem živo priporoča zlasti to, za kar se je najbolj poganjal bistroumni in milosrčni Janša, namreč: Čebelar naj čebel nikdar ne mori, tedaj ni onday, kedar mu zmanjkuje kupeev, ter ga modro poučuje, kako si lahko pomaga o takih prilikah.

O Goličnikovem slovenskem prevodu pisal je Jur. Jonke (oziroma njegov neimenovani prelagatelj T. Žemlja) l. 1836 v „Kranjskem Čbelarčku“, da se „te bukvice“, katere so posebno imenitne zato, „ker zvirajo od Janža (sic!), našega domorodca, tega vel'ega vojvoda in očeta čbelarstva“, nahajajo tu in tam še med kmetskim ljudstvom, je li pa osedobi še kakšen izvod v kranjskeje deželi — razun onega v ljubljanski knjižnici — ne vem.

Da ni poslovenil in dal na svetlobo Janševe knjige o čbelarstvu — Goličnik, ne bi bilo menda ni Jonkejevega „Kranjskega Čbelarčka“ na svetu; kajti Jonke pravi po svojem tolmači v predgovoru, da je spisal „Kranjskega Čbelarčka“ v nemškem jeziku in tudi v „kranjski jezik“ prestaviti dal, „ker bi bile Goličnikove bukvice (sicer) prav dobre, pa so za kmeta malo predolge in zavolj slabe pisarije grozno težko brati in umeti“.

¹ »Vom Hönig- und Wachspressen«. A. Janša je pisal po dunajski in sploh dolenjeavstrijski govoric; »Hönig« a ne »Honig«.

² »Vom Methsieden und Essigmachen.« Zanimljiv je Janšev spis, kako se dela medica.

³ »Erinnerung« utegne biti v Kumerdejevi izdaji.

⁴ Po tiskovni zmoli »shelov« namesto »sheplov« (žveplal).

⁵ Nespretno skovana beseda za latinsko »contradicio« (Einwendung); belokranjski: »prigovor«; po novem: »ugovor«.

Po tem takem ima slavni A. Janša posredno kolikor toliko zasluge tudi pri tem, da je osrečil „Kranjce“ kočevski župnik („fajmašter“) Jur. Jonke s svojim nemškim in slovenskim „Kranjskim Čbelarčkom“, ki je dočakal (l. 1844) celo drugega natiska.

Goličnikova knjiga je jedini slovenski prevod — rekel bi — Janševega „čbelarskega sv. pisma“, čegar prva izdaja dunajska l. 1775 razprodala se je tako naglo, da Martin Kuralt, pisatelj najzvestejši učenec in rojak mu, zapustivši po učiteljevi smrti dunajsko mesto (predno je bila še prišla na dan), ni zvedel za njo ter mislil potlej, da je bila pražka nemška izdaja l. 1777 prva.

Ta Martin Kuralt je omenjeno pražko izdajo nekoliko popravil ter v Levovu l. 1807 izdal svojo „drugo“ izdajo Janševega popolnega nauka o čbelarstvu z napisom: *Antons Jauscha, gewesen k. k. Lehrers der Bienenzucht zu Wien hinterlassene vollständige Lehre von der Bienenzucht. Zweyte Ausgabe, besorgt durch Martin Kuralt, Vorsteher der k. k. akad. Bibliothek und öffentlichen Lehrer der Bienenpflege zu Lemberg. Lemberg 1807. 8°, 225 str., s 214 paragrafi brez bakroreznih razkaznic, zato ker ni bilo po izdateljevih besedah ondaj v Levovu ni jednega bakrorezca. Namesto njih je zadaj poseben dodatek uradnih spisov in to štiri spisi na 16 listih brez naznačenih strani. Natisnili so 3050 izvodov.*

Na poslednjem (17.) listu čitaš samo tri latinske šestomere, izmed katerih nam tretji pravi, da te knjige izdatelj ni bil Poljak (*Sarmaticis non hospes inutilis arvis. Editor*). Spomina je vredno, da se za Kuraltovim predgovorom (*Vorerinnerung*) nahaja nemški predgovor iz Janševe „Razprave o čebelnih rojih“, a ne Münzbergovo predvestje iz dotične prve izdaje dunajske l. 1775.

Tudi ta za našo rabo imenitna knjiga je zdaj preredka. Ker je ni na Dunaji, ni v Gradci, ni v Ljubljani, dospela mi je po posebni ljubavi iz krakovske vseučilišne (jagelonske) knjižnice v roke. Ta izvod ima na sebi dva stara prečrtana, dva pa neprečrtana znaka: „Nauki prizr. 2079“ in „XII. X. 45“.

Razdelitev po oddelkih (*Abschnitte*) in paragrafih je ista, kakor v prvi dunajski izdavi, taka je do malega tudi vsebina. Po tem takem skladala se je pa s prvo dunajsko malo da ne povse tudi pražka nemška izdava l. 1777, po kateri je M. Kuralt izdal svojo levovsko z nekaterimi popravki, ki se pa tičejo bolj oblike, t. j. nemščine, nego stvari.

A čemu je M. Kuralt izdal to nemško knjigo v Levovu in zakaj je za našo životopisno rabo tako imenitna?

Kakor čitam v naznačenem dodatku,¹ ponujal se je l. 1805 pismeno samemu cesarju isti M. Kuralt, ki je bil uže ondaj c. kr. akadem. knjižnice levovske načelnik, da hoče (po navedenih pogojih) sam s svojim troškom napraviti čbelarsko dejansko šolo na svojem vrtu v Levovu. To ponudbo je cesar tudi odobril (30. junuvarija 1806).

¹ Ta dodatek ima v sebi štiri spise. Najvažnejši je za nas prvi spis: *Vorschlag an Se. K. k. Öst(er). Majestät wegen Errichtung einer praktischen Bienenschule in Lemberg. (Lemberg im Januar 1805. — M. K.)*

V isti ponudbi (pod 11. točko) veli Kuralt, dokazujoč svojo sposobnost, da je on, bivši deček v svoji domovini na Kranjskem, kder čebelarijo s posebno umetnostjo in pridnostjo, preživel svoje dni največ pri čebelnjakih, bivši mladenič in dijak na Dunaji pa hodil tudi poslušat čebelarskega izvrstnika Ant. Janšo in mu bil „najpazljivejši učenec“. Uže poprej je bil sprožil v isti ponudbi (pod A), da se misli držati Janševe nemške knjige (*Vollständige Lehre von der Bienenzucht*) natisnene v Pragi l. 1777. „Ker je pa — beseduje dalje — ta knjiga po knjigarnicah uže vsa razprodana, ponujam se, da hočem omisliti sam novo, nekoliko predelano izdajo, pa tudi pripraven poljski prevod.“

Učakala je belega dne sicer nemška izdaja Kuraltova (ter bila posvečena tedanjemu gr.-kat. prvostolniku Ant. Angelowiczu), o poljskem prevodu, ki ga je hotel Kuralt izdati s pomočjo, t. j. s pregledom istega prvostolnika, pa molči književna zgodovina poljska. Ne vemo, zakaj ni prišla na svetlo.¹

Kako je Kuralt čislal svojega rojaka Janšo, javljajo nam zlasti spomina vredne besede, ki jih čitamo v Kuraltovem predgovoru: O čebelarstvu pisalo se je uže toliko v vseh dobah in pri vseh narodih; pa od starega Aristotela, Virgilija in Plinija do Siraha, Krümitza in do novih pisateljev francoske „*Encyclopedie methodique*“ ne morem najti gledé na ta nauk nijednega pisatelja, kateri bi bil prekosil našega Antona Janšo, prostega, a po prirodi neizrečeno nadarjenega kmeta (*mit den ausserordentlichsten Talenten begabten Landmann*), ki ga je modra in dobra cesarica Terezija odlikovala s poštovanjem in podarnostjo . . .“

(Konec prihodnjič.)

—x—

Dopisi.

Iz Sada na Dolenjskem. Sprejmite o letošnji čebelni letini tudi od nas par vrstic, dasi ostane leto 1906. s krvavimi črkami zapisano v knjigo čebelarske zgodovine.

Spomladi je še precej dobro kazalo. Na sadnem cvetju in drugih prvih cveticah so si ljudstva dobro opomogla in postala glasna in dobro čebelna. Ko pride 27. aprila kupec, pokažem mu 18 najslabših plemenjakov, in nobenega ni izvrgel, ampak plačal mi je po 9 K navadni kranjski panj. Takoj nato pa je pričelo iti rakovo pot. Nastopila je deževna doba kakor v Mandžuriji. Maja mesca nisem dobil nobenega roja; tudi pozneje si je ta in oni dvakrat, trikrat premislil predno je izrojil, ako ni te namere celo opustil. Premislite, lansko leto sem dobil od 21 plemenjakov, med katerimi je bilo v spomladi polovica slabičev, 38 krepkih rojev, ki so jo domalega vsi dobro izvozili, letos pa od 14 izbranih najboljših le 8 rojev in še ti so se dokaj klaverno

¹ »Bibliografia polska XIX. stólecia« prezez K. Estreicher-a 1874, II. navaja pod primkom »Kuralt (Mart.)« njegovo nemško izdajo l. 1807. Poleg te pa še deset latinskih in nemških manjših spiskov tega učenega, premalo nam znanega rojaka, ki ga pogrešamo tudi v *Wurzbachorem* Biograph. Lexik.

obnašali ter se boječe stiskali vsak v svoj kot. Po sv. Vidu sem pričel pitati, kar sem ponavljal na vsake štiri dni skoz dva mesca, notri do Vel. Šmarna. Tukaj se je zopet pokazalo, da čebelarjev lonec, bodisi napolnjen tudi z najfinejšim medom, nikakor ni zmožen kosati se z duhtečimi cvetkami božje narave. Oslabela ljudstva so nastopila ajdovo pašo, in dasi je bilo „med mašami“ vedno lepo vreme, so se vendar le slabo preskrbela za zimo. Priznati pa moram, da sem jaz eden izmed tistih, ki so imeli letos največjo smolo. Nekaterim sosednim čebelarjem se je dokaj boljše obneslo. Nam pa ostane le upanje na boljše čase, vsaj pravijo: „Pri vsaki cerkvi je svoj čas žeganje“.

S čebelarskim pozdravom

J. K. Kastelic.

Raznoterosti.

Dr. Janez Dzierzon, najslavnejši čebelar vseh časov, je umrl dne 26. oktobra t. l. v 96. letu svoje starosti.

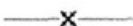
Njegov životopis in sliko priobčimo v 1. številki prihodnjega letnika, ker moramo še v tem letniku skončati Janšev životopis, ki zavzema precej prostora.

Letošnje zborovanje delegatov državne zveze čebelarjev v Lincu je sprejelo predlog, naprositi c. kr. trgovsko ministrstvo, da bi se odpravila zvišana taksa pri pošiljativah živih čebel in se spremenila v navadno pristojbino. Na to je ministrstvo, oziroma c. kr. poštno ravnateljstvo v Lincu odgovorilo, kakor je to v Avstriji že navada, da se temu ne more ustreči.

Granulated je priporočal „Český Včelař“ svojim udom čebelarjem kot nadomestilo medu za letošnje vzimljenje čebel, ker je bila skoraj brez izjeme po vseh severnih krajih zelo slaba čebelna paša, da si niso mogle premnoge čebelne družine nanositi za zimo potrebnega živeža. Granulated je sladkor še v bolj drobnih zrnih kristalizovan kot je na pr. morska sol. Barve je rumenkastobele. Prodajale so ga sladkorne tovarne na Češkem po 62—63 vin. kilogram. Ker sem si želel večje število panjev vzimiti, zato sem ga nekaj naročil in ž njim dopolnil slabejim panjem zalogo medu. Porabil sem za en kilogram granulateda en liter (1 kg) vode, en gram vinske kisline in to zmes sem kupal poldrugo uro. Tekočino sem dobro premešal in med vrenjem posnel črnkaste pene. Okus tega nadomestila medu je boljši kot prekuhanega navadnega sladkorja, in so ga tudi čebele prav z veseljem pospravile in v celicah zalepile. Pri enem panju, ki je trpel za zaprtjem, sem opazil, da se je ta bolezen takoj po pridejanju granulateda ustavila. Da se prepričam kako na tej zmesi vzimljene čebele prezimijo, sem za poizkušnjo nekemu panju nalašč odvzel ves med, vrnil mu pa le obnožino satje in ga dobro založil z granulatedom. Kako prezimi, objavim spomladi.

Fr. Lakmayer.

Čebele ustavile delo v tovarni. V tovarni za bonbone v Markirchnu pri Strassburgu so zavohale čebele slaščice, zasedle vse prostore, stene, orodje, okna in vrata tako, da so morali delavci zbežati ter ustaviti delo. Čebele so posrkale vse tekoče slaščice.

Poročilo o odborovih sejah

(Poroča tajnik Bukovic.)

III. seja, dne 9. majnika 1906.

Navzoči: gg. Pirc, Babnik, Črnagoj, Likozar, Rojina in Bukovic.

1. Prebere se prošnja škofjeloške podružnice, ki prosi 300 K podpore k stroškom za stavbo podružničnega uljnjaka v bližini Žabnice. Prošnji se ne ugodí! Društvo nima toliko premoženja, da bi delilo podpore kar po tristo kron.

2. Za napravo 5 izvornih risb za „Slovenskega Čebelarja“ se slikarju Hinkotu Smrekarju dovoli honorar osemdesetih kron.

3. Sledilo je posvetovanje o založitvi steklenic za med in reklamnih letakov. Končnih sklepov se ni storilo, pač pa se je g. blagajniku Babniku naročilo, da naj razmotriva to vprašanje in stavi nekaterim tovarnam vprašanje, pod kakšnimi pogoji bi našim članom oddajale steklenice. O došlih odgovorih naj g. blagajnik poroča v prihodnji seji.

4. Razpravljalo se je, kakšna enotna mera naj bi se določila kranjskemu panju. Seveda se to vprašanje ne more rešiti kar tjavendan, ampak sklicati bi se morala enketa čebelarjev iz raznih krajev Slovenskega. Vsem čebelarjem bi se nikdar ne ustreglo, ker čebelarijo ponekod v sila širokih panjih, drugod pa zopet v panjičih, širokih komaj 8 palcev. Brezdvomno bi se ogromna večina čebelarjev niti ne zmenila za mero, ki bi jo društvo določilo. Zategadelj je odbor sklenil, da posebne mere ne določi, pač pa naj gospod urednik vedno in vedno priporoča Janševo mero, ki je kar najbolj pripravna za plemenjake.

5. Predlog nekega Slovenca v Ameriki, da naj društvo založi neko brošurico o vzgoji matic, ni bil sprejet, ker se društvo ne more pečati z zalaganjem knjig, zlasti takih, kojih vsebina ne odgovarja sedanjim našim čebelarskim razmeram.

Končno je sledil razgovor o čebelarskem shodu v Ilirski Bistrici. Nato se je seja zaključila.

—x—

Obvestilo.

Čebelarska podružnica v Celju naznanja, da ste čebelarski knjigi pri blagajniku g. Franc Samec-u na Ložnici pri Celju vedno na razpolago.

Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Dobre fotografije udeležnikov shoda v Ilirski Bistrici se dobe po 2 K franko pri Kr. Sebade, čebelarskem mojstru pri g. Žnidaršiču v Il. Bistrici.

Lepega tičarskega psa, čiste nemške pasme, 8 mesecev starega, proda E. Kovačič, nadlovec in čebelar v Stražišču pri Kranju. Cena po dogovoru.

Jako fin, pristen med, večnoma iz poletnih cvetlic se dobi 4 kg za 7 K s plehnato posodo vred in poštnine prosto. Iz prijaznosti posreduje Iv. Jurančič, p. Sv. Andraž v Slov. goricah, Štajersko.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ V LJUBLJANI.

Čebelarским društvom in čebelarjem
priporočam

škatljice za razpošiljanje matic po pošti

kakor tudi

lipove remelce za satnike

po najnižji ceni.

Jakob Žumer

Gorje — Gorenjsko.

mizarstvo s stroji.

Gorje — Gorenjsko.

Karol Piotrovski

Ljubljana,

Sv. Petra cesta št. 32 (Levčeva hiša).

Izdeluje kilne pasove, mošnjice za mode.
Pasovi za težke kile, moških in žensk, so
tako narejeni, da jih vsakdo nosi brez težav,
ker ne tišče. — Cene so zmerne, blago trpežno,
postrežba poštena.

Zaloga kirurških priprav iz gumija.

Vse poprave po najnižjih cenah.

Posebno se priporočam gg. okrožnim zdravnikom,
in jih uljudno vabim, da si ogledajo moje podjetje,
kjer se dobe vsi moderni kirurški in medicinski
inštrumenti in aparati.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega
Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega
Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.